

РЕШЕНИЕ

№ 37549

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10178** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България, във връзка чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. П. (И. Р.), гражданин на Р. Федерация, чрез адвокат П. В. срещу отказ № 5346р-16683 от 10.08.2026 г. за издаване на разрешение продължително пребиване и работа тип „Синя карта на ЕС” на оспорващия, постановен от заместник-директора на дирекция „Миграция” - МВР.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби.

Инвокират се доводи за това, че компетентният административен орган се е позовал изцяло на писмото на дирекция „Международно сътрудничество” – МВР, което представлява тежко нарушение на нормите на ЗЧРБ. Това че, И. П. е издирван от руските власти не означава, че същият е осъден с влязла в сила присъда и че може да бъде заплаха за националната сигурност. Следвало е да бъде анализирано поведението на чуждестранния гражданин по време на цялостния му досегашен престой в страната.

Твърди се, че на оспорващия не е дадена възможност да бъде изслушан и по този начин е лишен от право да изложи аргументите си. На практика той не се явил на интервю, защото поканата му е била изпратена по-малко от 24 часа преди часа на интервюто. С това административният орган е нарушил чл. 35 от АПК, лишавайки заинтересованото лице да изложи аргументи и да направи възражения.

Посочва се, че от представените документи, като свидетелство за съдимост и удостоверения за

липсата на повдигнати обвинения и неприключили наказателни производства, се установява, че И. П. не е осъждан и няма данни за негова съпричастност към престъпления от общ характер на територията на страната.

Според изложеното в жалбата, тези документи са издадени от органите на прокуратурата по повод на административното производство по придобиване на българско гражданство, поради което няма как чуждестранният гражданин да е „заплаха за вътрешния ред на страната”.

Не е взето предвид и обстоятелството, че от дълго време И. П. работи при български работодател, а последният му трудов договор е сключен за максимално допустимия от чл. 33к, ал. 2 от ЗЧРБ срок от пет години.

Оспорващият притежава и към настоящия момент издадено разрешение за продължително пребиваване със срок на валидност до 10.09.2029 г. Към момента не са предприети никакви действия за отнемането на това разрешение, т.е. българските власти не считат, че той представлява заплаха за националната сигурност.

На последно място се сочи, че искането за екстрадиция и сигналът за издирване на И. П. изхождат от страна-агресор, спрямо която Европейският съюз е наложил санкции. Правото на ЕС и практиката на ЕСПЧ задължават националните органи да прилагат засилен критичен контрол към исканията на руската правораздавателна система. Налице са многобройни примери, че Р. Федерация използва възможностите на И. за политически мотивирано преследване на свои граждани, чрез възбуждане на изкуствени наказателни производства и повдигане на необосновани обвинения.

Посочва се, че оспореният административен акт пряко засяга правото на личен живот на оспорващия, гарантиран от чл. 8 от на ЕКПЧ. Това право включва възможността да развива социални, икономически и професионални връзки, в страната, в която му предоставено право на продължително пребиваване.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат В. поддържа жалбата. Представя допълнителни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се явява. Представлява се от юрисконсулт Ч., който оспорва жалбата. Счита за безспорно доказано обстоятелството, че И. П. е издирван и това е потвърдено, чрез проверка в Ш. информационна система. Соци, че са взети предвид всички факти и обстоятелства, имащи отношение към исканото разрешение за пребиваване и са направени обосновани и законосъобразни изводи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Административното производство е започнало по подадено от И. П. заявление до дирекция „Миграция” – МВР, рег. № П-9436/28.05.2026 г. за издаване на разрешение продължително пребиване и работа тип „Синя карта на ЕС”.

Към заявлението е приложен трудов договор между И. П. и „Молингтън” ЕООД, от 26.10.2023 г., видно от което оспорващият е бил назначен в дружеството на длъжност „инженер електронни инструменти и прибори”, с код по Н. 2152-6006.

На И. П. е предоставено разрешение продължително пребиване и работа тип „Синя карта на ЕС”, със срок на валидност от 12.09.2024 г. до 10.09.2029 г.

Административният орган е направил справка в информационна система „НШИС”,

установявайки, че спрямо И. П., гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] е регистриран сигнал за издирване от И. с червен бюлетин.

Видно от представено писмо рег. № 6212p-13268/29.05.2026 г., изготвено от дирекция „Международно сътрудничество” – МВР, И. П. е обявен за издирване по сигнал от руските власти с цел арест и екстрадиция за организиране на престъпна група за подкупи на общински органи, действала в периода 25.07.2018 г. – 10.05.2023 г. Сигналът е активен.

И. П. е бил поканен за интервю в дирекция „Миграция” – МВР, но същият не се е явил.

Вземайки предвид събраните доказателства заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР е приел, че по отношение на И. П. са налице основанията по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, т.е. същият, с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност, поради което е издал оспорения отказ.

С писмо рег. № М-7606 от 27.08.2026 г. Заместник-председателят на ДА „НС” е уведомил съда, че в агенцията не е провеждана съгласувателна процедура във връзка с подаденото от И. П. заявление за издаване на разрешение за пребиваване и няма изготвени относими документи към воденото производство.

Като доказателство по делото е приета Заповед № 53463-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция”, с която същият е делегирал на заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР, правомощия по издаване или отнемане издадени разрешения за краткосрочно, дългосрочно или постоянно пребиваване на чужденци.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: процесният отказ е бил връчен на пълномощник на И. П. на 22.07.2026 г. Жалбата е подадена директно до АССГ (вх. № 89488), чрез оператор на куриерски услуги на 05.08.2026 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разглеждана.

Разглеждана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 33к, ал. 15 от ЗЧРБ. Директорът на дирекция „Миграция” – МВР, със Заповед № 53463-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция”, с която същият е делегирал на заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР, правомощия по издаване или отнемане издадени разрешения за краткосрочно, дългосрочно или постоянно пребиваване на чужденци.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и са изложени фактическите основания, дали възможност на заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР да упражни властническите си правомощия.

В разглеждания казус е безспорно, че И. П., гражданин на Р. Федерация е подал заявление, на основание чл. 33к от ЗЧРБ.

Съгласно тази норма (в приложимата към момента на подаване на заявлението редакция) разрешение Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Синя карта на ЕС" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за упражняване на висококвалифицирана заетост съгласно българското законодателство притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за всички видове продължително пребиваване в Република България, което се заменя с

разрешението тип "Синя карта на ЕС"

Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба (в приложимата редакция към момента на подаването на заявлението за издаване на виза), заявление за издаване на разрешението по ал. 1 се подава от работодателя или от упълномощено от него лице или от чужденеца на хартиен носител или по електронен път след създаване на технически условия в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, независимо от адреса на пребиваване на чужденеца. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване или има предоставена международна закрила, срокът за подаване на заявлението е не по-късно от два месеца преди изтичането на разрешенния срок на продължително пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Когато срокът на валидност на притежаваното от чужденеца по изречение второ разрешение за пребиваване изтече, докато се вземе решение по заявлението, му се издава документ, удостоверяващ това обстоятелство. При първоначално кандидатстване за Синя карта на ЕС не се изисква чужденецът да е извън територията на Република България, ако има разрешено продължително пребиваване в страната.

В ал. 5 на чл. 33к от ЗЧРБ са посочени всички документи, които следва да бъдат подадени със заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа". В т. 5 на тази разпоредба е предвидено представянето на документи за образование, специалност, правоспособност, професионална квалификация и/или опит на работника – чужденец, легализирани по съответния ред и придружени със заверен от нотариус или от дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи превод на български език, съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г.

Дирекция „Миграция“, извършва проверка на документите и в случай, че намери, че те са представени в пълнота и съдържанието им отговаря на изискванията за издаване на исканото разрешително, тя ги изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта и Държавна агенция "Национална сигурност" заявленията по ал. 5, по които производството не е прекратено, и приложените към тях документи в 10-дневен срок от подаване на заявлението. Когато чужденецът има разрешено продължително пребиваване на територията на Република България, към заявлението се прилага и справка за разрешеното му право на пребиваване. Дирекция "Миграция" изпраща по електронен път заявлението с всички документи на Държавна агенция "Национална сигурност", която в 10-дневен срок изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", когато лицето е на територията на страната, а в случаите по ал. 13 – в срок до три дни след даване на становище по заявлението за виза по чл. 15, ал. 1. (чл. 33к, ал. 8 от ЗЧРБ, в приложимата редакция).

Според чл. 33к, ал. 9 от ЗЧРБ, в срок до 10 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

В разглеждания казус е безспорно, че дирекция „Миграция“ – МВР не изпращала заявлението на И. П. за становища от Агенцията по заетостта АЗ и на Държавна агенция "Национална сигурност". Последното обстоятелство се установява от полученото по делото писмо на ДА „НС“. Административният орган, получавайки цитираната по-горе писмена информация на дирекция „Международно сътрудничество“ – МВР, е намерил, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изводите на заместник-директора на

дирекция „Миграция” – МВР по следните съображения.

На първо място, в административният акт липсват мотиви, от които да стане ясно, как обявяването за издирване на И. П. от страна на руските власти би могло доведе до извода, че той, с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Буквалното тълкуване на цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, налага извода, че за да бъде същата прието за основание за отказа за издаване на виза или право на пребиваване в страна, чужденецът следва да извършил някакви реални фактически действия, чрез които за застраши националната сигурност или обществения интерес в Република България.

В случая данни за такива действия, извършени от И. П. изобщо липсват.

Независимо от факта на обявяването му за издирване от страна на И., по сигнал на руските власти, същият не е задържан (въпреки, че е с известен адрес и няма данни за укриване) и срещу него няма образувано производство по екстрадиция към Р. Федерация.

На следващо място съдът намира, че административният орган в случая е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като не поискал становище от Държавна агенция "Национална сигурност", каквото задължение той има, съгласно чл. 33к, ал. 8 от ЗЧРБ.

Предвид на обстоятелството, че основанието, послужило за отказ за издаване на оспорения акт - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, безспорно е във връзка с националната сигурност, международните отношения и интересите на българската държава, поради което проверка и становище от страна на ДА „НС” са абсолютно необходими.

Заместник-директора на дирекция „Миграция” – МВР няма компетентност да преценява, дали обявяването на издирване на едно лице от чужда държава, може да бъде основание за отказ за издаване на разрешение за пребиваване. Такава компетентност е предоставена на ДА „НС”, която според чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционни процеси и според чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България.

Единствено Държавна агенция "Национална сигурност", чрез своя инструментариум от оперативни методи и достъп до бази данни на международни институции и партньорски служби може да прецени, дали един чужденец, може да бъде заплаха за интересите и сигурността на държавата.

Изземвайки правомощия на друг орган, които не са му предоставени от закона, заместник-директорът на дирекция „Миграция” – МВР е извършил нарушение на нормативните процедури – отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

В оспорения акт не са изложени мотиви, защо И. П., в момента с действията си може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност, при положение на същия преди по-малко от две години, при сходни материалноправни предпоставки, от същия орган, е предоставено разрешение за

продължително пребиваване на основание чл. 33к от ЗЧРБ, като то е валидно и към настоящия момент и няма данни за образувано производство за отнемането му.

По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното. По преписката има данни, че на оспорващия да е била дадена възможност преди постановяването на оспорения отказ да направи възражения и да представи доказателства. Вярно е, че същият е бил поканен на интервю, на което той не се е явил, по обективни, според него причини.

Настоящият състав намира, че в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените по-горе съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, но при неспазване на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Делото следва да се върне като преписка на заместник-директора на дирекция „Миграция“ – МВР, който да проведе законосъобразно производство, изпълнявайки всички свои законови задължения по чл. 33к от ЗЧРБ, по подаденото заявление от И. П., гражданин на Р. Федерация, за издаване разрешение за продължително пребиваване. Едва след получаване на необходимото становище от Държавна агенция "Национална сигурност", следва да бъде преценено наличието на предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им. По делото няма данни за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което на жалбоподателя, следва да се присъди само сумата за платена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. П. (И. Р.), гражданин на Р. Федерация, чрез адвокат П. В. отказ № 5346р-16683 от 10.08.2026 г. за издаване на разрешение продължително пребиване и работа тип „Синя карта на ЕС“ на оспорващия, постановен от заместник-директора на дирекция „Миграция“ - МВР.

ВРЪЩА делото като преписка на заместник-директора на дирекция „Миграция“ - МВР, за ново разглеждане на подаденото на 28.05.2026 г. от И. П., гражданин на Р. Федерация, заявление издаване разрешение продължително пребиване и работа тип „Синя карта на ЕС“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция” - МВР да заплати на И. П., гражданин на Р. Федерация, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента), представляваща платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.